

nedbringes år for år. Den opbygges ikke, den reduceres.

Så vil jeg lige sige, at hr. Ole Sohn sagde noget, der ikke er rigtigt. Der har ikke på noget tidspunkt været tale om, at udgifter skulle indfases lineært. Der har tværtimod været sagt lige det modsatte – også af mig selv her i spørgetiden. Statsministeren har jo også hele tiden her svaret, at indfasningen ikke er fastlagt i det, der ligger i finansloven for 2005, og finansloven for 2006 er ikke fremlagt endnu, må jeg sige, endsi-ge forhandlet med Folketingets partier. Så indfasningen har været åben hele tiden. Det er totalbeløb, der er sat af. De 24 mia. kr. er taget som andel af de 30 mia. kr.

Så jeg vil blot sige, at jeg synes, vi skulle holde os til det, der så er faktum, og det, der er meldt ud hele tiden.

Det vil være sådan, uanset om man stritter imod, at hvis man vil fastholde et uændret serviceniveau, hvis det er målet, og man går fra 271 kommuner til 98 og udelukkende træffer rationelle beslutninger, så kan det ikke undgås, at man sparer penge. Det kan simpelt hen ikke undgås i det regnestykke. Man vil komme frem til, at der er færre borgmestre. Man vil komme frem til, at der er færre kommunaldirektører; man vil komme frem til, at der er færre skatteinspektører; man vil komme frem til, at når man tager hele den del af det, så vil der pr. definition være færre.

Men der er jo ikke indregnet én krone i besparelse. For vi har jo sagt, at de penge, som vil blive synlige over tid, er i kommunerne. De er jo ikke inddraget. Så til dem, der står og taler om, at der er regnet med besparelser, vil jeg sige, at der ikke er regnet med besparelser i forhold til staten. Der er regnet med, at kommunerne kommer til at opleve nogle frihedsgrader. Sådan vil det være.

Sådan bliver det også på it-området. Der er et eller andet helt galt, hvis man mener, at det koster det samme at udvikle forskellige it-systemer i 271 kommuner hvert eneste år i al fremtid, som det koster at udvikle et system i 98 kommuner – selv om de systemer så var forskellige. Det kan ikke være anderledes, end at det er billigere.

Jeg vil godt sige med hensyn til de beløb, som bruges i dag, der er sat af i budgetterne, altså beløb, der varierer alt efter opgørelsesmetode mellem 3,5 og 5 mia. kr. om året, at hvis man bare tager et pragmatisk, ansvarligt skøn, så er den indfasning, vi taler om, i virkeligheden over en periode på 2-3 år. Så egentlig burde man se på

en samlet ressourceramme på et sted mellem 12 og 15 mia. kr. Det er egentlig det, vi taler om der er til it-udvikling over 3 år.

Menneskene er jo ansat på områderne i forvejen. For også her gælder det jo, at der er konsulenter. Det er jo ikke sådan, at det kommunale selvstyre i dag ikke har ansat konsulenter til edb. Enten er de på deres egen lønningsliste, eller også er det eksterne konsulenter. Det er jo ikke sådan, at man ikke har sat penge af til nye programmer og til udstyr. De er der jo. Men de skal bruges til noget andet og på en anden måde.

Det kan godt være, at der er en profil, der gør, at man kommer til at afholde nogle udgifter lidt før, men så kommer besparelsen efterfølgende. Derfor er der sund logik i det, når det gælder enkeltstående udgifter, som senere i virkeligheden medfører et lavere afløb eller en lavere omkostning; det er jo lige præcis det, der er begrundelsen for, at der er sund fornuft i, at det dækkes ind gennem en lånemulighed.

Så er der det her med udligningsreformen. Jeg vil gerne sige, at fra det øjeblik, hvor det blev besluttet, at vi ville gennemføre en kommunalreform, kom debatten jo med kommunerne, med KL. Og der blev det jo fremført fra regeringens side, at det er uden mening at gennemføre en udligningsreform, som i sit indhold er overordentlig kompleks, som jo også vil medføre, at man skal tilpasse sig, hvis den ingen virkning har. Det er jo en illusion at tro, at en udligningsreform, som har effekt, ikke betyder, at der er noget, der skal flyttes. En udligningsreform, som ingen virkning har – en udligningsreform, hvor man siger: Nå ja, men vi har det samme næste år, som vi i forvejen havde – har jo ingen mening.

Så det er jo implicit sådan, at hvis man tænker i en reform, som skal flytte om på ressourcefordelingen, er der også her tale om en tilpasning. Og det ville være ejendommeligt, at man skulle begynde at tilpasse sig en udligningsreform, som rent faktisk ikke tog højde for, hvad der kom ud af et nyt kommunalt landkort.

KL 17.30

Det var der forståelse for i KL. Jeg har ikke i de møder hørt ordet aftalebrud. Jeg har set nik til, at man godt forstod, at det var en forudsætning, der havde ændret sig, for da vi indgik aftale om en udligningsreform, forelå der ikke et ønske om det nye kommunale landskab. Det var i virkeligheden noget, der pludselig blev trukket